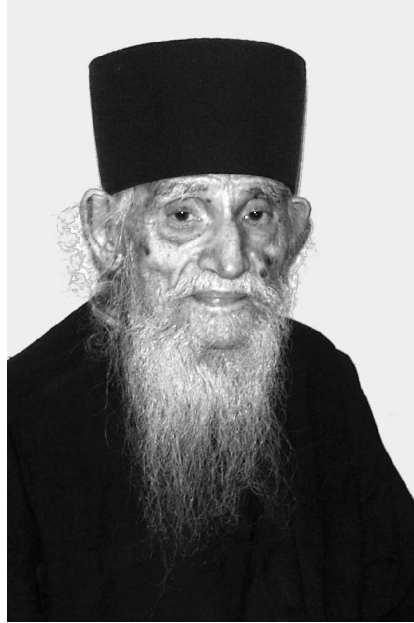

Αρχιμ. ΘΕΟΚΤΙΣΤΟΣ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

Η ζωή και το έργο του

Ο Αρχιμανδρίτης Θεόκτιστος, κατά κόσμον Βασίλειος Αλεξόπουλος του Ιωάννη (1879 – 1963) και της Αθηνάς (1880 – 1924) γεννήθηκε στις 24 Ιουλίου 1909 στο παλαιότερο σπίτι του μικρού χωριού της νοτιοανατολικής Γορτυνίας του νομού Αρκαδίας Σύρνα, πρωτότοκος από τα τέσσερα αδέρφια. Τα άλλα τρία ήταν η Βενετία (1912 – 1925), ο Σωτήρης (1916, πέθανε βρέφος) και ο Σταύρος (1918 – 1989).

Ο πατέρας ήταν από το ίδιο χωριό, ενώ η μητέρα, τύπος φιλάσθενος μετά τους τοκετούς, ήταν από το γειτονικό χωριό Ελληνικό – Μουλάτσι (το γένος Ι. Κόνιαρη). Επειδή η οικογένεια ήταν φτωχή, ο πατέρας, άνθρωπος πολύ ρωμαλέος (είχε σηκώσει με τα χέρια του φορτωμένο όνο και τον πέρασε στην απέναντι όχθη γειτονικού χειμάρρου), δούλεψε σκληρά για να τη ζήσει, δεν δίστασε μάλιστα, για τον σκοπό αυτό, να πάει τρεις φορές και στην Αμερική, από όπου όμως επέστρεψε προφυματικός.

Όπως διηγείται ο ίδιος ο π. Θεόκτιστος, τα πρώτα λόγια της ζωής του, που θυμάται, είναι πως όταν ο πατέρας του έφερε την είδηση πως κηρύχτηκε ο πόλεμος του 1912, η μητέρα του είπε “να δούμε ποιος θα νικήσει”.

Από το 1915 ως το 1921 φοίτησε στο Δημοτικό σχολείο του χωριού του, όπου διακρίθηκε για το ήθος, την ευστροφία και την επίδοσή του στα μαθήματα. Ιδιαίτερα διακρίθηκε στην καλή ανάγνωση και απαγγελία και στα μαθηματικά. Ακόμα ενθυμείται ο Γέροντας το Αναγνωστικό της Γ' τάξης “Τα Ψηλά Βουνά” του Ζαχαρία Παπαντωνίου και την ανάγνωση, που έκανε, όταν το 1918 επισκέφθη το σχολείο του ο Επιθεωρητής, ο οποίος τόσο εντυπωσιάστηκε, ώστε του ζήτησε να ξαναδιαβάσει το κείμενο και στην συνέχεια έλεγε επί χρόνια “Ούτε ο ίδιος ο Παπαντωνίου θα το

απέδιδε έτσι”. Από τη Δευτέρα τάξη ο δάσκαλος Χαράλαμπος Χριστόπουλος του είχε αναθέσει και την παραλαβή του Ταχυδρομείου και τη διανομή της αλληλογραφίας. Αυτό τον ωφέλησε πολύ, γιατί όχι μόνο διάβαζε τα γράμματα στις αγράμματες γερόντισσες του χωριού, αλλά έγραφε και τις απαντήσεις τους.

Μετά την αποφοίτησή του από το Δημοτικό σχολείο (Ιούνιος 1921), με τον συγγενή γιατρό Ανδρέα Αλεξόπουλο πήγε στις 24 Ιουλίου 1921 στην Πάτρα, όπου παρέμεινε ως τον Φεβρουάριο του 1924. Αρχικά εργάστηκε ως στιλβωτής υποδημάτων και παράλληλα μερικές φορές μαζί με τον ξάδελφό του Ευάγγελο Αλεξόπουλο, ως μεταφορέας νεκρών νηπίων από το Βρεφοκομείο ως το Νεκροταφείο. Ενθυμείται “Απέθνησκον δύο – τρία – τέσσερα την εβδομάδα. Επορευέτο με επιτραχήλιον ο Ιερέυς, αναγινώσκοντας, και εμείς εις την κεφαλήν μας το μικρόν φέρετρον. Η αμοιβή μας 3 δραχμές. Σκεφθήτε τρία – τέσσερα νεκρά την εβδομάδα!!! Μερικά βρωμούσαν και υποφέραμε”. Στη συνέχεια, παρά την επιθυμία του να μάθει την τέχνη του βιβλιοδέτη ώστε να μπορεί να διαβάζει βιβλία, προσελήφθη στο υποδηματοποιείο του θείου του Κώστα Αλεξόπουλου, όπου εξέμαθε την τέχνη του υποδηματοποιού. Το εργαστήριο ήταν στο υπόγειο του σπιτιού του θείου του και στον επάνω από αυτό όροφο έμεναν ο εξάδελφός του Χρήστος και ο κατόπιν αρχιεπίσκοπος Αυστραλίας Ιεζεκιήλ Τσουκαλά, οι οποίοι τότε πήγαιναν στην Α' τάξη του Ελληνικού σχολείου και διάβαζαν μεγαλοφώνως τα μαθήματά τους. Έτσι ο νεαρός Βασίλειος άκουγε αρκετά ωφέλιμα πράγματα, ενώ παράλληλα, σε κάθε ευκαιρία, που του δινόταν, ρωτούσε κ.λ.π.

Τον Φεβρουάριο του 1924 γύρισε στη Σύρνα, όπου μετά από λίγες ημέρες στις 19 Φεβρουαρίου, πέθανε η μητέρα του. Η παραμονή του όμως στον γενέθλιο τόπο σημαδεύτηκε από ένα άλλο γεγονός. Στο μπαούλο του θείου του Σωτήρη Κόνιαρη, στο Ελληνικό – Μουλάτσι, βρήκε το βιβλίο “Αμαρτωλών σωτηρία”. Αναφέρει ο ίδιος: “Δεν είναι δυνατόν να περιγράψω την χαράν μου κ.λ.π. Έως να υπάγω από Μουλάτσι εις την Σύρναν διάβαζα κλαίγοντας”.

Μετά την Κυριακή του Θωμά (4 Μαΐου 1924) ακολούθησε τους συγγενείς του Χρήστο και Φώτιο Παπούλια στα χωριά Ζαράκοβα, Καμάρι, Καπαρέλι, Ζέλι, Μαυρίκι κ.λ.π. Τεγέας, όπου όλοι τους εργάζονταν ως τον Οκτώβριο του 1924 την τέχνη των τσαρουχιών. Μαζί του είχε και το βιβλίο “Αμαρτωλών σωτηρία” και, όταν εύρισκε καιρό το μελετούσε. Από τον Οκτώβριο ως τη Μεγάλη Εβδομάδα του 1925, εργάστηκε στο υποδηματοποιείο Παπαγεωργίου στο χωριό Καπαρέλι. Εκεί, μαζί με άλλους δύο ευσεβείς νέους, είχαν προμηθευτεί και το βιβλίο “Θησαυρός” του ιερού Δαμασκηνού, που κι αυτό το μελετούσαν, και παράλληλα, έχοντας και μια “Ίερά Σύνοψη”, κατέφευγαν σε παρακείμενο δάσος από αμυγδαλιές και διάβαζαν Απόδειπνο κ.λ.π.

Το Πάσχα του 1925 ο Βασίλειος γύρισε στη Σύρνα, όπου παρέμεινε ως και τον Αύγουστο του ίδιου χρόνου, ασχολούμενος κυρίως με αγροτικές και ποιμενικές εργασίες, ενώ παράλληλα διάβαζε και τα βιβλία του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτη “Αόρατος πόλεμος” και “Πνευματικά γυμνάσματα” τα οποία, όπως ο ίδιος ομολογεί, επέδρασαν πολύ στην τελική διαμόρφωση του χαρακτήρα του και τις μελλοντικές επιλογές του. Παράλληλα, με τη βοήθεια του ιερέα του χωριού Γεωργίου Κριμπού, εξέμαθε την τάξη των Ιερών Ακολουθιών και ασκήθηκε στην ιεροψαλτική.

Τον Αύγουστο του 1925, ακολουθώντας τον εκ πλαγίου παπού του Αθανάσιο Λαμπρόπουλο, από το χωριό Ζώνη (Ζουνάτι) Μεγαλοπόλεως, πήγε στον συνοικισμό του Ναυπλίου Πρόνοια, όπου παρέμεινε για πάνω από ένα χρόνο, όπου παράλληλα με την εξάσκηση της τέχνης του υποδηματοποιού, έκανε και τον αναπληρωματικό – βοηθό ψάλτη στις εκκλησίες της Αγίας Τριάδας, της Αγίας Σοφίας και του Αγίου Γεωργίου. Ακόμα μελετούσε τους “Μαργαρίτες” του Χρυστοστόμου, το “Λαυσαϊκό”, τον “Ευεργετινό”, το “Πηδάλιο”, το “Εξομολογητάριο” του Νικοδήμου και άλλα θρησκευτικά βιβλία. Καθοριστική για το μέλλον του υπήρξε η γνωριμία του με ένα ευσεβή Γορτύνιο γέροντα ονόματι Χαράλαμπος, ο οποίος τον ενίσχυε πνευματικά (“τον είχα ωςάν Γέροντα” γράφει ο τωρινός Ηγούμενος του Προδρόμου), καθώς και με τον καλόν εφημέριο της εκκλησίας της Αγίας Τριάδας της Πρόνοιας π. Νικόλαο Σαγκιώτη, στον οποίο μάλιστα

ανακοίνωσε την επιθυμία του να γίνει μοναχός στο Άγιο Όρος. Ο ευλαβής ιερέας του επεσήμανε τις πολλές δυσκολίες του μοναχικού βίου και κατόπιν τον κατηύθυνε στο φημισμένο τότε κοινοβιακό μοναστήρι της Ζωοδόχου Πηγής, το επιλεγόμενο της “Λογγοβάρδας”, της νήσου Πάρου, όπου ηγούμενος ήταν τότε ο Ιερόθεος Βοσυνιώτης (+ 1930), από την Τεγέα, άνδρας ευρύτερα γνωστός για την πνευματικότητά του. Έφθασε, δεκαεπτάχρονος, ο Βασίλειος στο Λογγοβάρδα στις 15 Δεκεμβρίου 1926 και παρέμεινε εκεί ως δόκιμος μοναχός για δύο περίπου χρόνια.

Όταν κλήθηκε στον στρατό η κλάση του, ήρθε στην Αθήνα και την 1 Νοεμβρίου 1928 κατετάγη ως κληρωτός (εξαιτίας της μικρής του ηλικίας δεν μπορούσε να καρεί μοναχός αλλά και οι μοναχοί δε απαλλάσσονταν τότε από τη στρατιωτική θητεία) και υπηρέτησε με τον βαθμό του δεκανέα στο Διδυμότειχο και στα εκεί κοντά συνοριακά φυλάκια αριθ. 32 και 39.

Τον Φεβρουάριο του 1930 απολύθηκε από τις τάξεις του στρατού και επανήλθε κατευθείαν στο Λογγοβάρδα. Έφθασε στο μοναστήρι το Σάββατο της Τυροφάγου (1 Μαρτίου 1930), ημέρα, που τελούνταν το 40νθήμερο μνημόσυνο του Γέροντά του Ιεροθέου. Σε λίγο καιρό (7 Ιουλίου 1930) έγινε και η κουρά του σε μοναχό, επί ηγουμένου Φιλοθέου Ζερβάκου. Τότε πήρε και το μοναχικό όνομα Θεόκτιστος, προς τιμή του Οσίου Θεοκτίστου, συνασκητή του Αγίου Ευθυμίου του Μεγάλου (+ 467 – εορτή 3 Σεπτεμβρίου). Έτσι, πραγματοποιήθηκε ο παιδικός του πόθος. Αναφέρει σε πρόχειρο αυτοβιογραφικό του σημείωμα ο ίδιος: “Προτού να υπάγω εις το σχολείον 1915 – 1916, εις την αυλήν της οικίας μας ήμεθα αρκετά γειτονόπουλα, συζητώντας διάφορα. Είπα εγώ ότι θα γίνω Καλόγηρος, χωρίς να έχω ίδει μοναχόν, μα ούτε θα είχα ακούσει κάτι σχετικόν. Και η Αγγελική Αρβανίτη (συνομίληκοι) είπε ότι οι καλοί καλόγηροι, όταν πεθαίνουν κάθονται εις τον αέρα, ο ένας κάτωθεν του άλλου, και βλέπουν τι γίνεται εις την γην και τρώγουν ψωμί άσπρο, διότι εμείς τρώγαμε μπομπότα”. Στο μοναστήρι παρέμεινε ως το 1945.

Σε όλο το διάστημα της εικοσάχρονης περίπου μοναχικής του ζωής στη Λογγοβάρδα ασκήθηκε στον γνήσιο μοναχικό βίο και στις μοναχικές αρετές και εξάσκησε κατά καιρούς διάφορα διακονήματα, δεδομένου ότι, ως εύστροφος, που ήταν, εκτός από την τέχνη του υποδηματοποιού, που γνώριζε ήδη από κοσμικός, εκεί εξέμαθε τη βυζαντινή μουσική, την αγιογραφία, ιεροραπτική, βιβλιοδεσία, κηροπλαστική, μελισσοκομία, οινοποιία, σαγματοποιία και σαπουνοποιία, όπως επίσης και τις τέχνες του γανωτή και του ρολογά.

Δυστυχώς, ο μοναχός Θεόκτιστος ήταν φιλάσθενος. Ήδη τον πρώτο καιρό της στρατιωτικής του θητείας είχε ασθενήσει από βαριάς μορφής ίκτερο, ενώ από την άνοιξη του 1933 ως το τέλος του 1935 υπέφερε από σοβαρή πνευμονική πάθηση, που και κατόπιν τον ενοχλούσε και που την επιδείνωσε και το υγρό κλίμα του νησιού, γι' αυτό και αντιμετώπιζε την πιθανότητα να εγκαταβιώσει σε άλλο υγιεινότερο μέρος και κυρίως σε μοναστήρι της Γορτυνίας. Έτσι, την άνοιξη του 1939 μετέβη για δοκιμή και παρέμεινε για ένα μήνα στη Μονή Τιμίου Προδρόμου και δεκαπέντε ημέρες στη Μονή Κερνίτσας, πλην όμως σε λίγο ξέσπασε ο Β' Παγκόσμιος πόλεμος και κατόπιν ο Ελληνοϊταλικός, οπότε και στρατεύτηκε και υπηρέτησε στο Ελληνοαλβανικό Μέτωπο (Δεκέμβριος 1940 – Απρίλιος 1941). Τελικά, επέλεξε τη Μονή Προδρόμου και στις 23 Ιουνίου 1945, μετά από ευλογία του ηγουμένου του π. Φιλοθέου Ζερβάκου, αναχώρησε από τη Λογγοβάρδα και στις 7 Ιουλίου 1945 ήρθε στο γορτυνιακό αυτό μοναστήρι, επί ηγουμένου του Λεοντίου Δημοσιμόπουλου (1909 – 1914 και 1918 – 1948 +1952).

Η κατάσταση του μοναστηριού, παρά τις φιλότιμες προσπάθειες του ηγουμένου Λεοντίου και των πατέρων, ήταν, εξαιτίας του πολέμου και της κατοχής, από οικονομικής πλευράς, απελπιστική. Οι μοναχοί στερούνταν σχεδόν και του επιουσίου, ενώ πολλές ήταν και οι ελλείψεις σε πολλά άλλα χρειώδη. Ο Θεόκτιστος βοήθησε, όσο ήταν δυνατόν, στη βελτίωση της κατάστασης, ασκώντας, και με περιοδείες ακόμα στα γειτονικά χωριά, την τέχνη το ρολογά.

Τον Δεκέμβριο του 1947, μετά την οικειοθελή παραίτηση του γέροντα και ασθενούς και

δραστηρίου άλλοτε ηγουμένου Λεοντίου, τα βλέμματα του διακεκριμένου και λογίου τότε μητροπολίτη Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως Γερμανού Χατζηανέστη (ο οποίος μάλιστα είχε διατελέσει στη Ριζάρειο και μαθητής του Αγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως του θαυματουργού) και πολλών άλλω φιλομόναχων, στράφηκαν στον μοναχό Θεοκτιστο, ο οποίος, μετά από πιέσεις, εγκατέλειψε τις αντιρρήσεις του και ανέλαβε τη ηγουμενεία στις 8 Φεβρουαρίου 1948 (έγγραφο Μητροπολίτη 42/28 – 1 – 1948). Έκτοτε κρατεί στιβαρά τους οίακες της Μονής για πενήντα ένα συναπτά χρόνια και ίσως είναι ο αρχαιότερος ηγούμενος μοναστηριού στην Ορθόδοξη Εκκλησία.

Τέσσερα χρόνια μετά τον διορισμό του ως ηγουμένου, προκειμένου να εξυπηρετηθούν οι ανάγκες της Μονής, που ουσιαστικά είχε μείνει χωρίς ιερομονάχους (οι υπάρχοντες ή ήταν γέροντες ή αρνούσαν να ιερατεύσουν), παρά την επιθυμία του ν' αποφύγει το βάρος της ιεροσύνης και να μείνει δια βίου απλός μοναχός, χειροτονήθηκε, από τον ίδιο Μητροπολίτη, το Σάββατο 29 Μαρτίου 1952 διάκονος και το Σάββατο 5 Απριλίου 1952 πρεσβύτερος στην εκκλησία του Αγίου Νικολάου Μεγαλοπόλεως. Την ίδια ημέρα της χειροτονίας του σε πρεσβύτερο χειροθετήθηκε αρχιμανδρίτης και πνευματικός. Πρωτολειτούργησε ως ιερέας την επομένη, Ε' Κυριακή των Νηστειών (6 Απριλίου 1952), στο χωριό Χράνοι Μεγαλοπόλεως, μαζί με τον τότε αρχιμανδρίτη και κατόπιν μητροπολίτη Γυθείου Σωτήριο Κίτσο. Αργότερα, από τις 28 Σεπτεμβρίου ως τις 5 Δεκεμβρίου 1958, παρακολούθησε μαθήματα στο Φροντιστήριο Πνευματικών της Μονής Πεντέλης Αθηνών.

Τα δύο πρώτα χρόνια της ηγουμενείας του Θεοκτίστου συνέπεσαν με πολύ δύσκολα χρόνια για την Πατρίδα, και ιδιαίτερα την περιοχή, εξαιτίας της έξαρσης του Εμφυλίου πολέμου, και είναι επαίνου άξιος ο Ηγούμενος, γιατί κράτησε στάση άποψη και ειρηνική προς όλους.

Γενικά, σε όλο το διάστημα της πάνω από πενήντα χρόνια πνευματικής παρουσίας του στη Γορτυνία ο π. Θεοκτιστος ενδιαφέρθηκε σοβαρά για τα καλώς νοούμενα συμφέροντα της Μονής και πάσχισε γι' αυτά. Ο ίδιος προσωπικά, άνθρωπος χαρισματικός και υψηλού ήθους, “πλήρης πίστεως” και πολλής αγάπης, ευγενής, επιεικής και καρτερικός, διαπρέπει και φρονηματίζει κατά Χριστόν τόσο με το φιλόθεο παράδειγμά του, όσο και ως κατασκευαστικός λειτουργός και σοβαρός πνευματικός, ενώ το μοναστήρι έγινε φυτώριο λαμπρών μοναχών, που ασκούνται θεοφιλώς στη Μετάνοιά τους, αρδεύουν πνευματικά πλουσιοπάροχα και εξυπηρετούν πρόθυμα και αποτελεσματικά τους πιστούς των εγκαταλειμμένων, πλην όμως ιστορικών και ευσεβών επαρχιών Γορτυνίας και Μεγαλοπόλεως, και όχι μόνο, και για όλη αυτή την εκδαπάνηση και προσφορά τους δίκαια απολαμβάνουν πολλού σεβασμού και ιδιαίτερη τιμή από όλους. Ακόμα είναι η πρώτη φορά, μετά από αιώνες, που το μοναστήρι του Προδρόμου, ένα απομονωμένο και φτωχό επαρχιακό μοναστήρι, σκαρφαλωμένο στους βράχους της χαράδρας του Λουσίου, ανέδειξε ακόμα και αρχιερείς, όπως τον Γυθείου και Οιτύλου Σωτήριο Κίτσο (1965 – 1996) και τον Μονεμβασιάς και Σπάρτης Ευστάθιο Σπηλιώτη (1980).

Ως προς τη μέριμνα του π. Θεοκτίστου δια τα υλικά πράγματα της Μονής, ας σημειωθούν επιγραμματικά τα ακόλουθα: Προμήθεια τροφίμων, ρούχων και άλλων χρεωδών (1948), ελαιοχρωματισμοί ξύλινων μερών, διόρθωση σκεπής κ.λ.π. (1948), κατασκευή του γύψινου τέμπλου του ναού του Αγίου Αθανασίου Χριστιανουπόλεως (με δαπάνες Ιω. Πολυγένη – 1950), κατασκευή κωδωνοστασίου του ίδιου ναού (1950), κατασκευή ικριωμάτων στο γεφύρι του Κόκορη (1950), επιτυχείς προσπάθειες για τη επιστροφή στη Μονή του κτήματος στον Μανιταρόκαμπο (1952 1959), τοποθέτηση γεννήτριας ηλεκτρικού ρεύματος (1952, πριν το μοναστήρι συνδεθεί με τη Δ.Ε.Η., δωρεά Ιω. Πολυγένη), επισκευή της οικίας, που βρίσκεται έξω από το κύριο κτιριακό συγκρότημα (1953 – 1954), κατασκευή γέφυρας Χαστούπη στον Λούσιο για τη μετάβαση από τη Μονή Προδρόμου στη Μονή Φιλοσόφου (1953), δημιουργία εργαστηρίου αγιογραφίας στον παλιό ναό του Αγίου Αθανασίου (1954), επισκευή του ιστορικού Λινού των Κολοκοτρωναίων της εγκαταλειμμένης Μονής Αιμυαλών (1956), μεταφορά ποσίμου ύδατος από τις πηγές Δραΐνας – Δάφνης και κατασκευή υδραγωγείου (1956 – 1957, 1962), κατασκευή δύο μεγάλων δωματίων για τους ξένους (1957), αγορά οικίας στη γειτονική Στεμνίτσα για να παραμένουν οι μοναχοί, όταν χρειάζεται να διανυκτερεύσουν εκεί (1957) και στη συνέχεια επισκευή της (1960 – 1961),

απόκτηση έξι διαμερισμάτων στην Αθήνα (οδός Αριστοτέλους 103), από αντιπαροχή του σπιτιού, που το 1890 είχε αγοράσει το μοναστήρι με χρήματα των μοναχών του Δανιήλ Σωτηρόπουλου, Χρύσανθου Δημητρακόπουλου, Καλλίστρατου Συνοδινού και Πολύκαρπου Ξύδη (1959 – 1961), επισκευή υδραγωγείου Μονής (1960, 1962), κατασκευή αμαξιτής οδού Στεμνίτσας – Μονής (1960) και στη συνέχεια ασφαλτόστρωσή της (συνεχίζεται), τηλεφωνική σύνδεση (1960), κατασκευή στέγης και υδραγωγείου της Μονής Αιμυαλών (1962) καθαρισμός και συντήρηση της εγκαταλειμμένης τότε γειτονικής ιστορικής Μονής Φιλοσόφου (1962 και κατόπιν), ανακαίνιση του κτιριακού συγκροτήματος της Μονής Προδρόμου, που πολλά μέρη του κινδύνευαν με κατάρρευση (αντικατάσταση λαμαρινένιας στέγης, κατασκευή ξύλινου πατώματος, οπλισμός των ξενώνων με σκυρόδεμα κ.λ.π. 1964 -1969), αξιοποίηση Μετοχίου Αγίου Κωνσταντίνου Φιλοπάππου Αθηνών (τακτοποίηση κληροδοτήματος Κ. Κουρούση – 1965 κ.κ.) ελαιοχρωματισμός ναού Αγίου Αθανασίου (1967), κατασκευή σύγχρονου τυροκομείου (1967), εγκατάσταση πριονοκορδέλας (1968), διόρθωση δρόμων κ.λ.π. (1968), ηλεκτροφωτισμός της Μονής από τη Δ.Ε.Η., υδροχρωματισμοί και πλακοστρώσεις της Μονής (1969 κ.κ.), συντήρηση από την Αρχαιολογική υπηρεσία του βυζαντινού ναΐσκου του Αγίου Ανδρέα στην αρχαία Γόρτυνα (1970), ανέγερση κοντά στο μοναστήρι του ναού της Μεταμορφώσεως (με δαπάνες Ιω. Σαββόπουλου 1972 – 1973), κατασκευή από Μ.Ο.Μ.Α. Αυτοκινητόδρομου Μονής – Ελληνικού (1972), φιλοξενία Κατώτερης Ιερατικής Σχολής (1976 – 1982), νέα έργα συντήρησης της Μονής (1990 – 1994), συντήρηση Καθολικού και κελλιών Μονής Φιλοσόφου (1990 κ.κ.), επισκευή Καθολικού και ανέγερση ερειπωμένων κελλιών, σε συνεργασία με την Αδελφότητα Ατσιχολιτών, της εγκαταλειμμένης Μονής Καλαμίου κοντά στον Λούσιο (συνεχίζεται) κ.α.

Παράλληλα ο π. Θεόκτιστος από το 1948 που ανέλαβε την ηγουμενεία, καθιέρωσε και τους νεότερους Κώδικες της Μονής Προδρόμου και της Μονής Φιλοσόφου, που τους ενημερώνει ο ίδιος τακτικά, καθώς και Ημερολόγιο συμβάντων. Τέλος, αξίζει να σημειωθεί πως, άνθρωπος με αισθητική καλλιέργεια, ασχολείται από δεκαετίες ήδη και με τη φωτογράφιση θρησκευτικών και ιστορικών μνημείων της περιοχής, τοιχογραφιών κ.λ.π.

Για τη δραστηριότητά του αυτή, ο π. Θεόκτιστος δεν αγαπάται και τιμάται μονάχα από το λαό των επαρχιών Γορτυνίας και Μεγαλοπόλεως, αλλά και ευρύτερα, από αρχιερείς, ακαδημαϊκούς, καθηγητές πανεπιστημίου κ.α., ενώ πολλές είναι οι σχετικές αναφορές στον τύπο. Από τις τιμές, που του έχουν αποδοθεί, μνημονεύουμε εκείνη της Παγγορτυνιακής Ένωσης, που έγινε στην Αθήνα στις 7 Ιουνίου 1992.